



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 702/2024
13.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 36/22 од 19.10.2023.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1008/23 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 36/22 од 19.10.2023.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1008/23 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 36/22 од 19.10.2023.године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци и због извршења кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од две године и девет месеци.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 297. став 5. у вези члана 86.КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“, категорије у трајању од две године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања мере безбедности.

Поред тога, истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 71.553,66 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и ВЈТ у Шапцу плати износ од 136.968,24 динара, ОЈТ у Шапцу износ од 121.712,90 динара и оштећенима ББ, ВВ, мал. оштећеној ГГ и мал. оштећеној ДД укупан износ од 1.794.375,00 динара, на име заступања од стране пуномоћника, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, као и да сноси остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1008/23 од 07.02.2024. године, одбијене су као неосноване жалба ВЈТ у Шапцу и жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Антонић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за оба кривична дела или укине у целини побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку, као и да на основу члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву, бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да у конкретном случају у изреци пресуде суд није описао радњу извршења, односно није навео у чему се састоји противправно поступање окривљеног, с обзиром да се окривљени кретао дозвољеном и прилагођеном брзином, те да на страни окривљеног нема обележја кривичног дела и да је за саобраћајну незгоду крив искључиво пешак. Поред тога, бранилац окривљеног истиче да нису остварена ни обележја кривичног дела

непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ, имајући у виду да је смрт пешака наступила одмах након повређивања на лицу места.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 289. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело угрожавање јавног саобраћаја врши учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код другог наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од двеста хиљада динара.

Чланом 297. став 2. Кривичног законика прописано је да ако је услед дела из члана 289. став 1. и 2., 290. став 1. и 2., 291. став 1., 3. и 4. и 295. став 1. и 2.. овог законика наступила смрт једног или више лица, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.

Одредбом члана 296. став 1. Кривичног законика прописано је да возач моторног возила или другог превозног средства који остави без помоћи лице које је тим превозним средством повређено или чију је повреду тим средством проузроковао, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, радње окривљеног описане у изреци правоснажне пресуде, по оцени овог суда, садрже сва битна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. става 1. КЗ, као и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ.

У изреци пресуде је наведено да је окривљени критичном приликом управљао путничким моторним возилом у алкохолисаном стању, са садржајем алкохола у крви 2,10 промила, на који начин је окривљени поступао противно одредбама члана 187. став 2. и став 5. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, која забрањује вожњу под дејством алкохола, а у које стање – битно смањене урачунљивости је сам себе довео, иако је знао да ће у таквом стању управљати возилом. Затим, у току вожње, у условима ноћне вожње и мокрог коловоза, није обратио пажњу на пешака, односно поступио је противно члану 23. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, кога је могао видети и био дужан пропустити га, а који се налазио на коловозу испред њега прелазећи преко коловоза са десне на леву страну, већ је наставио кретање возилом несмањеном брзином преко коловоза и ударио пешака, од ког ударца је пешак задобио већи број лаких и тешких телесних повреда, те тешке телесне повреде опасне по живот као и тешку телесну повреду квалификовану смрћу.

Према томе, по оцени Врховног суда, у изреци пресуде су наведени сви субјективни и објективни елементи кривичног дела из члана 297. став 2. у вези члана 289. става 1. КЗ, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

У односу на кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ, неосновани су наводи захтева да у радњама окривљеног нема обележја тог кривичног дела, јер је у изреци пресуде јасно означено да је услед тешке телесне повреде квалификоване смрћу задобијене критичном приликом, на лицу места убрзо и наступила смрт, дакле да није одмах преминуо на лицу места, а да је окривљени, који је проузроковао његову повреду, наставио кретање моторним возилом без заустављања. Према томе, по оцени Врховног суда, у изреци пресуде су наведени сви субјективни и објективни елементи кривичног дела из члана 296. став 1. КЗ, те су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепене пресуде нису донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је, у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неоснован.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али исту образлаже сопственом оценом доказа, посебно записника о реконструкцији, као и изјашњења представника Центра за вештачење ДОО Нови Сад – вештака саобраћајне струке Милана Адамовића, те изводи сопствене закључке супротне закључцима изведеним од стране нижестепених судова, на који начин бранилац у суштини оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима суда у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, а што нису дозвољени разлози за подношење захтева прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић